

پیشینه اصل امامت در اسلام و تشیع / اوج و شکوفایی امامت در ظهور امام زمان (عج)

امامت و ولایت از دوره رسول خدا(ص) تا کنون برقرار بوده و از عصر حاضر تا پایان جهان هم ادامه خواهد داشت و نقطه کمال و شکوفایی آن در دوره ظهور حضرت مهدی (عج) و برپایی حکومت عدل واحد جهانی آن حضرت است.

امامت و ولایت از دوره رسول خدا(ص) تا کنون برقرار بوده و از عصر حاضر تا پایان جهان هم ادامه خواهد داشت و نقطه کمال و شکوفایی آن در دوره ظهور حضرت مهدی (عج) و برپایی حکومت عدل واحد جهانی آن حضرت است.

به گزارش خبرگزاری مهر، دین اسلام در تشیع جز بر تبعیت دینی شکل نمی گیرد و تبعیت از فرامین دینی جز بر اساس امامت که همان رهبری الهی است معنا پیدا نمی کند و اعتقاد به امامت و رهبری در دوران پس از پیامبر جز با قبول مهدویت که همان جهانشمولی هدایت است سامان نمی یابد.

امامت چیزی جز استمرار رسالت پیامبر اکرم (ع) نیست. همین نوع نگرش است که دشمنان اسلام را در طی تاریخ به توطئه چینی و دسیسه ورزی های گوناگون برای محو تشیع و امامت و مهدویت وادار ساخته است.

بر طبق دلایل تاریخی و احادیث متواتر پی ریزی و شکل گیری تشیع و امامت در همان عصر رسالت انجام گرفته است و از سال های آغاز دعوت پیامبر و این کار شروع شده و از طریق طرح حدیث ثقلین و ابلاغ رسمی و همگانی آن در جریان غدیر خم و حوادث دیگر پایان یافته است.

اعتقاد به اصل امامت و رهبری جامعه از مسائل اساسی اسلام است و در متن تعالیم آن قرار دارد. بر طبق آیه ای از قرآن کریم، امامت منصبی است که به حضرت ابراهیم خلیل (ع) پس از آن آزمایش بزرگ اعطا شده است. بر این اساس مقرر شده که در هر عصری فردی از این خاندان که واجد صلاحیت های لازم از جمله علم و عصمت است عهده دار منصب امامت و رهبری باشد.

شخص امام حجت خدا و راهنمای مردم و نگهبان دین و شریعت است. امامت اصلی است که از دوره رسول خدا(ص) تا کنون برقرار بوده و از عصر حاضر تا پایان جهان هم ادامه خواهد داشت. نقطه کمال و شکوفایی آن در دوره ظهور حضرت مهدی (عج) و برپایی حکومت عدل واحد جهانی آن حضرت است.

اعتقاد به آمدن مصلح کل در آخرالزمان ریشه در دل تاریخ دارد و مخصوص به اسلام و تشیع نیست. کم و بیش همه ادیان الهی، صرف نظر از نوع جهان بینی و اختلاف هایی که در ویژگی های منجی موعود دارند، نوید آمدن وی را داده اند و برای وی نشانه هایی یاد کرده اند. تمام ادیان انتظار ظهور منجی دارند. در اسلام، ظهور مصلح بزرگ در آخرالزمان و در شرایطی که بشر در آتش ظلم و فساد می سوزد، امری مسلم و اعتقاد به آن از ضروریات دین به شمار می رود.

مهدویت تنها مسئله ای اعتقادی نیست بلکه بعد تربیتی دارد. هنگامی که ما مشخص می کنیم بر اساس متون روایی، اعتقاد به وجود و ظهور مهدی ضروری است، مجموعه دانشی را برای افراد فراهم نموده ایم. اما هنگامی که این مجموعه، به همراه خود، تحولات هیجانی، عاطفی و عملی معینی را ایجاد می کند که ضمن آن افراد می کوشند خود را برای یآوری امام مهدی (عج) مهیا سازند، چهره تربیتی مهدویت آشکار می گردد.

خداوند متعال همه خلایق را به اطاعت از حضرت مهدی (عج) فراخوانده، زیرا اطاعت از او اطاعت از پیغمبر است و اطاعت از پیغمبر اطاعت از پروردگار و خداوند حکیم، همه عالم را برای عبادت و اطاعت از خویش آفرید. برای اطاعت از حضرت مهدی (عج) باید ولایت و محبت او را در دل داشت. برای حصول محبت او باید او را شناخت، چرا که بدون شناخت، محبت در دل قرار نمی گیرد و بدون محبت، اطاعت و تبعیت شکل نمی گیرد.